

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 60/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Petra Kohúta, B. B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, B., ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 Er 548/1997, Ex 272/97 z 30. júla 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Petra Kohúta **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2004 doručená sťažnosť Mgr. Petra Kohúta, B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 1 Er 548/1997, Ex 272/97 z 30. júla 2004 v časti výroku o trovách exekúcie.

Sťažovateľ na základe poverenia okresného súdu zo 14. apríla 1997 vykonával exekúciu na návrh oprávneného POLYMAT, a. s., B. B. (ďalej len „oprávnený“), proti povinnému E. H. SPORO (ďalej len „povinný“), o vymoženie 1 877 Sk s príslušenstvom. Exekúciu viedol pod sp. zn. EX 272/97.

Na základe návrhu oprávneného 7. septembra 2000 sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti povinného.

Dňa 30. júla 2004 okresný súd napadnutým uznesením exekúciu zastavil a zároveň sťažovateľovi nepriznal náhradu trov exekúcie a proti výroku o náhrade trov exekúcie nepripustil odvolanie. Týmto uznesením podľa sťažovateľa okresný súd „*porušil zásady občianskeho súdneho konania. Súdny prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, dbajú pritom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb (§ 1, 2, 3 O. s. p.)*“. Podľa sťažovateľa okresný súd nepostupoval v zmysle uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, z čoho sťažovateľ vyvodil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľ poukazuje na to, že „*príslušný súd nepochopil postavenie exekútora v občianskom súdnom konaní najmä tak, ako je jeho úloha definovaná v § 2 Exekučného poriadku. (...) Z hľadiska zákona, pri výkone rozhodnutia niet žiadneho rozdielu medzi súdom ako štátnym orgánom a exekútorom. (...)*“ Poukazuje na to, že všetky úkony, ktoré vo veci vykonal „*sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (vyhl. č. 288/1995 Z. z.) Tieto úkony nemôže znášať súdny exekútor ako súkromná osoba. Svoju činnosť vykonáva v tomto prípade nie z vlastnej iniciatívy, ale stále len na návrh oprávneného a na základe príslušného poverenia súdu*“.

V spojitosti s uvedeným sťažovateľ argumentuje novelizovaným znením ustanovenia § 203 Exekučného poriadku (zákon č. 32/2002 Z. z.), ktorá otázku znášania trov exekučného konania vyriešila lex specialis.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol tak, že: „*1. došlo k porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy, 2. zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici a vrátil ho na ďalšie konanie.*“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z predloženého rovnopisu napadnutého uznesenia okresného súdu bolo zistené, že podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku uznesením sp. zn. 1 Er 548/1997, Ex 272/97 z 30. júla 2004 exekúciu zastavil, pretože tak navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie, a súčasne nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania. V poučení súd uviedol, že proti uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Sťažovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, pretože okresný súd nechránil a negarantoval toto základné právo sťažovateľa podľa zákonného predpisu pri uplatňovaní jeho práva na priznanie náhrady trov exekúcie v rámci núteného výkonu rozhodnutia - exekúcie (nezákonné rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci s vylúčením práva riadneho opravného prostriedku).

Podľa čl. 46 ods. 3 každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práva uvedeného aj v čl. 46 ods. 3 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Okresný súd zastavením exekúcie napadnutým uznesením, v ktorom rozhodol aj o tom, že nepriznal sťažovateľovi náhradu trov zastavenej exekúcie od oprávneného, vykonal svoju právomoc všeobecne vyplývajúcu z čl. 142 ods. 1 ústavy a osobitne z Exekučného poriadku.

Výkonom tejto právomoci však okresný súd ako exekučný súd nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Napadnuté uznesenie nemá žiadnu vecnú súvislosť, teda je nezlučiteľná *ratione materiae* s týmto základným právom a ani nevytvára žiadnu prekážku pre uplatnenie tohto základného práva za splnenia predpokladov ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Na základe uvedených záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2005